

В. „Плевенски Гласъ“

излиза всѣка недѣля сутринта.

Цѣната на вѣстника е за въ България:

За година 8 лева
„ шестъ мѣсеца 4 „

За въ странство:

За година 10 лева
„ шестъ мѣсеца 5 „

ЕДИНЪ БРОЙ 15 СТОТИНКИ

ПЛЕВЕНСКИ ГЛАСЪ

ПОЛИТИКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВѢСТНИКЪ

Редакторъ: Г. М. Георгиевъ.

Всичко, що се отнася до вѣстника, се отправя въ Администрацията, която се намира въ Хотелъ „България“.

За частни обявления се плаща по 3 ст. на дума въ последнитѣ страници, а на първа—по 5 ст. За обявления на Г. Садбнитѣ Пристави по 3 ст. за дѣя обнародвания. Стойността за всѣко обявление се внася въ администрацията срѣщу расписка.

Писма, пари за абонаментъ, дописки, книги, вѣстници и пр. се испращатъ въ администрацията.

ИЗВѢСТИЕ.

Давамъ подъ наемъ собствената си къща въ градъ Плевенъ болничния пхтъ 6 кварталъ състояща отъ три отдѣления и мутуфакъ, желающитѣ да я наематъ могатъ да се споразумѣятъ съ менъ лично.

Тодоръ К. Михаловъ.

гр. Плевенъ, 18 Юлий 1899 година.

Единъ въпросъ отъ значение.

Често пхти злостата на деня отвлича вниманието на всички върху въпроси, които иматъ повечето личенъ или партизански характеръ. Въ гаква моменти всякото внимание на обществото се движи въ единъ кръгъ на заинтересованост и на въпроситѣ, вѣнъ отъ него, никой не обръща внимание. Такива врѣмена прѣживяваме днесъ. И нека си кажемъ истината, че при тия критически врѣмена, които отечеството ни прѣживява отъ шестъ мѣсеца насамъ, когато всѣки съ напрегнато внимание слѣдѣше ходѣтъ на дѣйствиата, чрѣзъ които дворцовото министерство на картофора Грековъ се стрѣмѣше да усигори прокарването на договоритѣ, чрѣзъ които се продаде България, дескредетирахъ нейнитѣ финансии, уби нейната честъ и се постави китайска стѣна като прѣграда за нейнитѣ стрѣмления въ ущрѣбъ на всичкитѣ нейни идеали,—не оставаше врѣме и да се мисли за друго.

Днесъ, когато пжкленнитѣ планове за заробването на отечеството ни се турихъ въ дѣйствие; когато едни изроди български синове безъ честъ, за избиранieto на които се пролѣ и кръвта на избирателитѣ и изнасили тѣхния вотъ, е дѣло свършено; когато надъ издхажкия трупъ на България злостно се разнася смѣхътъ на нейнитѣ желати; когато нещастieto на отечеството ни се счита за спасително дѣло и се искава пълно задоволство отъ тия, които нищо не свързва съ милата ни татковина, и които, като хиени, се доволетвуватъ отъ добитата си плячка, която не може вече да се истрѣгне отъ ногѣтѣтъ имъ; когато на стотини хиляди сѣмѣйства, които рискуватъ да умрѣтъ отъ гладъ, се отказва всѣкава държавна помощъ, нека ни е позволено да кажеме двѣ думи и ние по единъ въпросъ, който е тѣсно свързанъ съ поминѣтъ на тия, които носѣтъ на своя гърбъ всичката тежестъ отъ държавний товаръ, но гласѣтъ на които на всѣка крачка се тѣпча и отъ министри, и отъ управители, и отъ калпави окол. началници и отъ разбойници — стражари.

Този въпросъ е, каква полза сж принесли ученицитѣ, които свършватъ земледѣлческитѣ училища и, ако не сж принесли, коя е причината и какъ могатъ тѣзи ученици, слѣдъ като свършатъ училището, да бждѣтъ полезни и за себѣ си и за земледѣлческото население.

Ние подигаеме тоя въпросъ, защото до днешенъ день никой не се е заинтересувалъ съ него и не го е расчепкалъ, като покаже поне пхтъ за исходъ. Министерството на земедѣлнето има други грижи и покрай прѣтрупаната му работа за разни окръжни по повдигане разнитѣ отрасли на земедѣлнето, се занимава и съ прѣпоржката на разнитѣ усвѣршенствувани орждия, съ които може да се постигне едно по рационално стопанство, безъ да вземе въ внимание, че вѣнъ отъ канцеларитѣ, до които тѣ се испращатъ, тѣзи окръжни не могатъ да си пробиятъ пхтъ между земедѣлческото население, което пхкъ то да се възползува отъ такивато просвѣтени свѣти и прѣпоржки.

**

Цѣлата за учреждаването на земедѣлческитѣ училища не е да даватъ учителски персоналъ, който и така е доста голѣмъ, а да приготвятъ земедѣлци, които по рационаленъ начинъ да обработватъ земята чрѣзъ усвѣршенствувани орждия и станатъ разсадници и ржководители на земедѣлческото население, между което ще живѣятъ, дѣйствуватъ и пропагандиратъ за замѣняване старитѣ, отживѣли врѣмето си орждия, съ новитѣ, които така щедро съ купъ окръжни се прѣпоржчатъ отъ министерството на земедѣлнето. Такова е назначението на ученицитѣ, които свършватъ земедѣлческитѣ училища; такава цѣль е ималъ прѣдъ видъ и законодателя при учреждението на тия училища. Обаче, тая цѣль постигнута ли е? Не, отговаряме ние, и нѣма скоро да се постигне, догдѣто всички сж заети да си вадимъ очитѣ единъ другиму и догдѣто разнитѣ служаща въ министерството на земедѣлнето и търговията намиратъ по голѣмо удоволствие въ прѣкарване врѣмето си по разходки и командировки. Прѣди всичко въ обязанността на министерството на земедѣлнето лежи да се погрижи и намѣри едно рационално рѣшение на тоя въпросъ, който, спорѣдъ насъ, е отъ много голѣмо значение, защото се докосва до поминѣка на земедѣлческото население, което е къмъ края на своето опроставяване.

Земедѣлческитѣ училища не постигатъ голямата цѣль, защото ученицитѣ, които свършватъ тия училища, постѣхватъ за учители. Една отъ причината да не могатъ да бждѣтъ образцови земедѣлци е и обстоятелството, че повечето, може да се каже, почти всичкитѣ, съ малки исключения, сж бѣдни и нѣматъ възможностъ да се заловетъ и обработватъ свои земи. А пхкъ да останатъ съвсѣмъ безъ работа и то е невъзможно, за това прибѣгватъ до учителското звание. Нека вземемъ за примѣръ Винарско-Земедѣлческото училище въ Плевенъ, което съществува отъ 1890 год. и всѣка една година дава по 15—20 ученика. Отъ учреждаването на това училище до днесъ сж свършили повече отъ 100 ученика, но не знаеме нито единъ отъ тия свършивши, който да се е заловилъ съ земедѣлнето, а почти въ всѣко село има по единъ отъ тѣхъ за учителъ. Да се прѣдполага, че тия учители сж свѣтитѣ си, ще могатъ да принесѣтъ тая полза, която тѣ бихъ принѣсли, като образцови земедѣлци, е немислимо. Нашето земедѣлческо население се отнася скептически къмъ всѣко нововъведение и догдѣто сж очитѣ си не види ползата отъ такива, не си довѣрва. За да може да се свикне и приучи къмъ рационално обработване, трѣбватъ му примѣри, а тия примѣри трѣбова да бждѣтъ не думи, а дѣла. Ще дойде день, и то не въ далечно бждще, когато вратитѣ на училищата ще бждѣтъ затворени за свършившитѣ земедѣлчески ученици, както е и съ тия, свършивши занаятчийско училище, но пакъ не ще бждѣтъ полезни за земедѣлцитѣ, защото имъ липсватъ срѣдства. А пхкъ безъ срѣдства и земя, нищо не се постига, и нѣма да се постигне.

**

Обаче, да не се мисли, че нѣма възможностъ да се излѣзе изъ трудността на това положение, ние ще дадеме едно рѣшение на тоя въпросъ и ако то не бжде напълно приложимо, но може да служи като критириумъ за разрѣшението на въпроса.

Азъ ще си послужа за примѣръ съ Плевенскитѣ окръгъ, тѣй като и въ града има Винарско-Земедѣлческо училище.

Отъ всѣко почти село има, ако не повече, то по единъ, който е свършилъ мѣстното В-Земедѣлческо училище и учителствува въ селото си. Въ по голѣмитѣ села има повече.

Тия свършивши В-Земедѣлческото училище ученици съ много по голѣма охота бихъ се заели да обработватъ земята и да послужатъ за образцови земедѣлци за сѣселанитѣ си, ако имашъ срѣдства, вмѣсто да бждѣтъ учители. При отсъствието на тия срѣдства, тѣ не могатъ да станатъ и земедѣлци; но ако у тѣхъ липсватъ срѣдства, общината може да имъ набави тия срѣдства, защото за нежъ ще има двойна полза: едно тя ще се ползува отъ приходитѣ, а отъ друга страна ще съдѣйствува за въвежданието на рационалното обработване на земята, въ който случай ще се улучшии до негдѣ материалното благосъстояние и на земедѣлцитѣ, които съ сжщия трудъ и работни сили, ще увѣличатъ доходността отъ земитѣ си.

Ние намираме за най цѣлесобразна слѣдната мѣрка:

Всѣка община може да отдѣли отъ 200-500 декара земя отъ насбието си. Разработването на тая земя ще се даде подъ ржководството на единъ свършивши Земедѣлческото училище. Общината на свои разноси или врѣменнообратна може да вземе нуждната сума отъ земедѣлцитѣ, ще набави нужднитѣ машини, ще поддържа още единъ или двама, спорѣдъ нуждата, работници и отъ приходитѣ, които ще се получаватъ, спорѣдъ условieto, едната частъ ще вземе общината, а другата—земедѣлца. Тия приходи за първо врѣме ще влизатъ въ общинската касса, догдѣто се исплатѣтъ направенитѣ разноси, а послѣ за училищентъ фондъ. Почти всичкитѣ села на Плевенскитѣ окръгъ за поддржането на училищата си, трѣбватъ суми въ общинския бюджетъ. Много малко сж селата, които иматъ училищни имоти. Въ настоящия случай частта, която ще се отдѣли отъ общинската мѣра, може да се отдѣли за училищентъ имотъ и приходитѣ отъ тоя имотъ да отиватъ за поддржка на училищнитѣ нужди. Съ това се постигатъ три цѣли: 1) туря се основата на едно по рационално стопанство; 2) намалява се общинскитѣ бюджетъ съ една сума, която, въ никой случай, не е по малка отъ 1000 лева, а отъ друга усигорява се издржката на училището.

Тия жертви въ първо врѣме може да се видѣтъ малко тежки за общинитѣ, но за въ бждще тѣ ще дадатъ ползотворни резултати. Въ случая партизанството не трѣба да играе никаква роль. Втикне ли се и то помежду, шанса за успѣхъ е малъкъ.

Ние обръщаме върху тоя въпросъ вниманието и на министерството на земедѣлнето, като го молиме да не испуща изъ прѣдъ видъ мѣркитѣ, които прѣдлагаеме за неговото правилно разрѣшение.

К.

За еврейтѣ, сиричъ чафутитѣ.

Нѣ да имъ пишемъ да се вадѣтъ отъ сусѣрнитѣ жертви идоли, и отъ блудство, и отъ удавнина и отъ човѣшката кръвъ.

Дѣянiя на Апостолитѣ чл. 15, ст. 20 и 29.

Много пхти, пхкъ и сега е подигнатъ въпроса: употребяватъ ли еврейтѣ човѣшката кръвъ.

На тоя въпросъ всичкитѣ отговарятъ, а и ние заедно съ тѣхъ, въ утвърдителна смисль.

Да даваме такъвъ отговоръ имаме много основания и случаи. Ако прослѣдимъ живота на Еврейтѣ отъ излизанието имъ отъ Египетъ, пхтуванието имъ по пустинитѣ 40 години и засѣляването имъ въ Ханаанъ, ние ще узнаемъ много нѣща, които ще ни увѣржатъ въ тѣхнитѣ звѣрски обичаи и склонността имъ къмъ идолопоклонството. Еврейтѣ сж една долна пасмина хора, която се крѣпи и поддържа не на основание книгитѣ на Библията (Вехтий завѣтъ), а на

редъ книги, на които съдържанието е баснословно-Мойсей държа евреитъ 40 години изъ пустинята съ единичката цѣль да измре старото поколение, което си бѣше усвоило лоши навици, обаче тия навици бидоха усвоени и отъ младото поколение. Честото имъ изпадане въ идолопоклонство е така сжщо плодъ на лошитѣ имъ обичай и покварени нрави. И днесъ евреитѣ сж сжщитѣ, каквито сж били прѣди хиляди години. Напраздно би се ровилъ човѣкъ въ *закона имъ*, книгитѣ на вѣхтий завѣтъ, за да намѣри оправдание на звѣрскій имъ инстинктъ, да употребяватъ човѣшката кръвъ, обаче свидетелствата на авторитети, каквито сж били св. Апостоли, ни увѣряватъ въ това. А ние нѣмаме основания да не вѣрваме на тѣхнитѣ увѣрениа. Тия увѣрениа почиватъ толкова повече на здрави основа и сж истински, защото и самитѣ св. Апостоли, които сж били евреи, знаели сж тия пороци на своитѣ сънародници и сж ги бичували. Горния цитатъ, когато заемаме отъ св. Апостолски Дѣяния ни утвърждава напълно въ непоколебимата ни вѣра, че евреитѣ употребяватъ човѣшката кръвъ. Въ другъ случай не биха имали никакво значение горнитѣ думи на св. Апостоли, които испращатъ като послание на Антиохийцитѣ и съ които ги прѣдупрѣждаватъ да не употребяватъ кръвъ.

Като излизаме отъ началото, че за свѣщенна коига евреитѣ считатъ Талмуда, която не прѣдставлява друго нищо, освѣнъ събрание на разни прѣдания и лъжи на разнитѣ раввини отъ раввина Юда ние напълно сме увѣрени въ сжществуването на тоя порокъ у евреитѣ.

Тая книга е била приета отъ цѣлия синагогъ въ 219 г. послѣ Рождество Христово и се именува *Мисна*. Въ 230 г. другъ единъ раввинъ Равви Йохананъ е направилъ тълкувание на книгата Мисна, което нареклъ *Талмудъ Иерусалимски*. Обаче тоя талмудъ, не задоволилъ напълно евреитѣ и тѣ го отхвърлили. Слѣдъ това други двама раввини въ Вавилонъ съставиха новия Талмудъ. Въ книгитѣ на това ново тълкувание на Мисна, което нарекоха *Масахарадъ* или Вавилонски Талмудъ двамата раввини — Равъ Амше и Раврамъ дали просторъ на своята дива фантазия, измислили и суевѣрия, каквито могатъ да родятъ главитѣ само на крайно деморализирани хора. По послѣ въ тоя Талмудъ сж правени нови допълнениа и прѣувеличения, догдѣто е добилъ настоящия си видъ. Въ книгитѣ на Талмуда се срѣщатъ такива дивотии отъ които човѣкъ трѣбва да плуе. Така напр. расправя се, че Господъ често пхти спорѣлъ съ раввинитѣ и искалъ тѣхнитѣ наставления и че раввинитѣ често го побѣждавали; че когато ималъ нѣкое дѣло, което самъ не можелъ да разрѣши, въ такива случаи прибѣгвалъ до свѣтитѣ на раввинитѣ, които му давали нужнитѣ упътвания. Е, това не сж ли дивотии, които може да смисла само фанатизма на евреитѣ? Тѣ твърдятъ, че вѣрватъ въ одного Бога, нъ какъ може да се обясни горното, че Богъ иска свѣтитѣ на раввинитѣ и тѣ му даватъ понѣкога упътвания? Това не противорѣчи ли на всѣкаква религия, която туря за основа почитанието на единъ Богъ, когато поставя въ такива условия, въ които човѣшкия разумъ не може да проникне и да си обясни неговото съвършенство? Това отъ една страна, а отъ друга и наклонността на евреитѣ къмъ идолопоклонство могатъ да ни дадатъ едно обяснение за тѣхнитѣ обичаи да употребяватъ човѣшка кръвъ.

При това случаетѣ на кражба на християнски дѣца, на които взематъ кръвта, не сж рѣдки. Стига да припомнимъ за Вратчанската случка на открадване, която жертва се намѣри послѣ нѣколко дена изъ канаритѣ съ пробити артерии по всичкото тѣло. Такъвъ примѣръ ни прѣдставлява и случая въ Русчукъ, за когото е възбудено слѣдствие. А най прѣсенъ примѣръ имаме и въ града съ десетъ годишното момиченце Янчова. Ако, дѣйствително състрадателний чафутинъ е искалъ да бѣде благодѣтель, както искатъ да го извинятъ съплеменнитѣ му, то необяснимо ни е, защо веднага, слѣдъ като дѣтето е било заведено късно въ домътъ на Какума, отъ сжщия му се дава на една украсена табличка захаръ и други сладкиши и му се дава за другарче едно нѣмо момиченце на сжщата възраст и защо, когато бащата се е явилъ да си иска дѣтето, му е отговорено, че такова дѣте нѣмало въ домътъ му и само когато бащата се развива и затичва за полицейска помощ, тогава отъ друга страна

момичето е било заведено отъ сжщия и прѣдадено въ пожарната команда, като изгубено? Какво обяснение да дадеме на тия факти. Ние сме увѣрени, че ако нѣмаме свидетели, това дѣтенце щѣше да постигне сжщата участь, каквото е постигнало много други. Захаръта и общанията за хубави дрѣшки сж били само началото, догдѣто се скрижатъ всичкитѣ слѣди на прѣстѣпленieto.

Граждане, пазѣте дѣцата си отъ евреитѣ, защото авторитѣ на Вратчанската кражба сж се загнивали въ града ни. И днесъ, когато въ цѣла Руссия, Румжния, пѣкъ и Видинъ, Руссе се е повдигнало гонение срѣщу евреитѣ, поради тѣхнитѣ безчестни сдѣлки, стрѣмления, инстинкти и жажда за човѣшка кръвъ, не трѣбва да стоимъ съ стърхати рѣцѣ! На тия развалени хора, трѣбва да имъ се даде приличното възнаграждение каквото заслѣжватъ ви дѣлата си. Напрѣдъ! На борба срѣщу евреитѣ!

ДА СЕ РАЗБЕРЕМЪ.

(Продължение отъ брой 25)

Ето какво пишехъ: Караивановъ, Табаковъ, Ив. Юрдановъ и Т. Бърдаровъ.

„Нашитѣ финансиста дотупаха бръшнения човалъ и прѣдъ грозното „нѣма пари“ рѣшиха да подложатъ гърбъ на *цифутска Австрия* (к. н.) и нейнитѣ банки, които сж и владѣлитѣ на истиннитѣ желѣзници“

»При такова положение на работитѣ се сключва помѣнхотото съглашение, спорѣдъ което стари желѣзници, които искатъ сума поправки, се наематъ по около 6000 лева (малко прѣувѣличено, но така го диктува и партизанството, какво бива, че покачили 1850 лева повече) на километръ наемъ за година, за да се отпуснѣтъ за заемъ отъ 300 милиона лева, отъ който въ България едва ли ще влѣзжтъ 30—40 милиона, като се спаднатъ старитѣ заеми (кой ги прави тѣхъ? Нали вашия шефъ Стамболовъ!) и наема за всичкитѣ 59 год. прѣдварително. Ама, че съ този новъ заемъ се увѣличава държ. бюджетъ още съ 2—3 милиона, че съ него ще се съблече и послѣдната риза отъ отолениа гърбъ на българина, за това министритѣ не мислѣж, нито вѣрваме ще помислятъ и тѣзи, които днесъ засѣдаватъ въ народното събрание и наричатъ себе си *народни прѣдставители*“

»Въ такъвъ случай, никой не може да се съмнява, че съглашението ще бѣде отхвърлено, а всѣки ще се надѣва и вѣрва, че то ще бѣде прието напълно, безъ никакво противорѣчие. Впрочемъ послѣдното е вече невъзможно, щомъ Стоиловъ е зарѣчалъ на хората си да не «лажтъ». А ти, българина, който заедно съ дѣцата си ще плащашъ борчоветѣ на народняцитѣ, не търпи, не охай, не легай гладенъ, а потърси правденигъ си. Стрѣсни се, стрѣсни и дай да разбере, че който дава, той трѣбва и да *заповѣда*. *Това е твое право и никой не може ти го отне*. (к. н.)

Този цитатъ е направенъ отъ уводната статия на стамболовскій тукъ органъ в. «Бдитель». Въ него тѣ съ кродилски сълзи оплакватъ бръшняний човалъ и участъта на България, която за тѣхъ, щомъ тѣ не сключватъ заема, пропадала. Правителството на Стоилова било подложило гърбъ на чавутска Австрия, ами правителството на Грекова кому подложи гърбъ? Не на сжщитѣ ли банки? Ако трѣбваше да се отгървемъ отъ тия банки, защо Грековъ не се яви тоя апостолъ срѣщу афстрофилството, ами като условие за влизанието на Д-ръ Данева, а послѣ и на Радославова въ кабинета му постави сключванието на конверсионния заемъ съ сжщитѣ банки?

При първия конверсионенъ заемъ нашето правителство купуваше 310 километра желѣзници, които държавата щѣше да експлоатира цѣли 59 година и щѣше да има единъ годишенъ приходъ по 6000 лева на километръ очистенъ, отъ който слѣдъ исплащание наема 4150 л. на километръ, щѣше да има по 1850 л. приходъ на километръ за държавното съкровище, и вънъ отъ това щѣха да намѣржтъ прѣпитание нѣколко стотини българе, които оставатъ на улицата и тѣхний залтъкъ се дава на нѣмци, гърци и арменци.

Ако отъ 290 милионний заемъ, както твърди «Бдитель», щѣли да влѣзжтъ въ България 30, 40 милиона слѣдъ като се откупи и наема на 310 км. желѣзници, ами отъ сегашний 260 ми-

лионенъ конверсионенъ заемъ, колко ще влѣзжтъ въ България?

Сега като се продаватъ наши желѣзници, то отъ конверсионния заемъ въ България ще влѣзатъ всичко на всичко, спорѣдъ исчисленията на вѣщи лица, 38 1/5 милиона л. срѣщу задължения, стойността на които възлиза на тройно по голѣма сума. Е, гдѣ ще му излѣзе края? Но на въпроса.

* *

Така пишехъ Цв. Караивановъ и Т. Табаковъ въ вѣстника си за конверсионния заемъ на Тодорова. Сжщитѣ общания тѣ дадохъ въ разнитѣ възвания до избирателитѣ си. А отъ тука, естествено, слѣдваше, че тѣ ще бжджтъ противъ конверсионния заемъ на двѣтъ ношни звѣзди Начовичъ и Теневъ. Така твърдѣхъ и самитѣ тѣ; така пишехъ и на приятелитѣ си, обаче смѣтката излѣзе янлѣшъ. Тѣ доказахъ, че тѣ сж хора безсѣвѣстни, убоги, нищи духомъ, защото за облагитѣ на властѣта, тѣ зажумѣхъ прѣдъ гласѣтъ на свѣстѣта си (отгдѣ на кхдѣ свѣстѣтъ у подобенъ изметъ? б. р.), и плухъ на сурата си, облизахъ хрѣкитѣ, които хвърляхъ срѣщу по първия конверсионенъ заемъ и станяхъ послушни орждия, автомати, на единъ Радославовъ по заповѣдъ на когото сѣдахъ и ставахъ И когато имъ искомандувахъ да дигатъ рѣцѣ за заробванието на България, тѣ дигнахъ по двѣ и краката заедно.

Да, тѣзи уличници, за които нищо добро не бѣше направило бившето правителство на г-на Стоилова, които бѣхъ крайнитѣ противници на всѣкаквъ конверсионенъ заемъ, дигахъ рѣцѣ за другъ по лошъ, само, за да не се отдѣлжтъ отъ властѣта, която имъ дава облагитѣ на

Сега вече българина, който, заедно съ дѣцата си, ще плаща тия борчове, ще търпи, нѣма да охка и да лега гладенъ, защото тия борчове му се налагатъ не отъ народняцитѣ, а отъ либерали, като Караиванова, Табакова и пр. Сега нѣма подканвания да се стрѣсни нааода и да даде да се разбере, че, който дава той трѣбва и да заповѣда. Сега всички ония, които напомнятъ на народа това, за калнитѣ редактори на тоя фондовъ вѣстникъ сж мерзавци, шарлатани. Ако това е така, то кой е мерзавецъ? Този ли който осжда по доброто, а по лошето не само одобрява, но и приема, или оня, който одобрява доброто, а отхвърля лошето?

* *

Като се вземе прѣдъ видъ слѣдното:

I че съ конверсионния заемъ на настоящето правителство не се избѣгва двойната емисия на V и VI опции отъ заема отъ 1892 год., която възлиза на 5,000,000 лева;

II че съ тоя заемъ финансовата криза въ България не се избѣгва, защото въ расстояние на три години банкитѣ, ако искатъ, ще ни даджтъ разликата отъ 38 1/2 милиона лева, които ще имаме право да вземемъ отъ цѣлия 260 милионенъ конверсионенъ заемъ;

III че въ расстояние на петъ години българското правителство нѣма право да прави нигдѣ другагдѣ заемъ, освѣнъ съ сжщитѣ банки, отъ което слѣдва, че, за да ни натрапжтъ другъ заемъ съ по лоши условия, не ще исплатжтъ тия 38 1/2 милиона лева, които трѣбва да ни даджтъ;

IV че срѣщу единъ годишенъ наемъ отъ 45,000 л. които нашето правителство ще получава отъ компанията на источнитѣ желѣзници за дадената ѝ подъ наемъ желѣзница Чирпанъ—Нова Загора, ще трѣбва да свърже Гара Чирпанъ съ Гара Скобѣлово, за която линия ще похарчи 2 1/2 милиона лева, лихвитѣ на които по 6 0/0 правжтъ четире пхти повече — 150,000 лева, вънъ отъ това, че държавата ще харчи три пхти по 45,000 лева. за да държи въ исправностъ тая линия за експлоатиране;

V че съ спиране пострѣйката на най важната въ търговско, стратегическо отношение линията Кюстендилъ—границата, се прѣчи на националнитѣ ни стрѣмления;

VI че съ изолиранието съвършенно линията Ямболъ—Бургазъ и Бургаското пристанище, се нанася грамадна щета на държавното съкровище;

VII че съ давание право на банкитѣ, вмѣсто комисионна, да се ползватъ отъ тримѣсечната лихва на цѣлия конверсионенъ заемъ, тѣ ще иматъ печалбата 3,000,000 лева;

VIII че съ правото, което се дава на банкитѣ да завзематъ експлоатиранieto на всичкитѣ ни желѣзници, ако България въ расстояние на

три месеци не имъ исплати годишните лихви и погашения;

IX че съ задължението България въ продължение на 40 години да не строи никакви железници въ Южна България и да се напусне почти свършената готова линия Чирпанъ—Пловдивъ, освѣнъ загубата за държавното съкровище отъ 8 милиона лева, се туря прѣграда и на търговията ни.

Ставатъ явни врѣдите отъ тоя конверсионенъ заемъ, чрѣзъ който се заробва България на нѣколко чифутски нѣмски банки и се обрича търговията на Южна България на гибелъ.

А какви трѣба да бждатъ отличителните качества на лицата които като осждихъ единъ заемъ, който, освѣнъ двойната емисия, запазваше за България всичките други права, които настоящето правителство отстъпва на нѣмците и продаде страната ни, за да си напълни джобоветъ съ милионитѣ отъ тая продажба, дигахъ безпрекословно рѣка за приемането на тоя конверсионенъ заемъ съ такива унижителни условия?

Никакви други, освѣнъ най циничните епитети, които напълно охарактеризирватъ тия лица, които се движатъ като автомати. Такива сж лицата отъ кървавото болшинство на Радославовъ—Грековъ, които заробихъ за цѣли 40 години България на нѣмските банки и прѣдадохъ въ чужда експлоатация наши железници за нищожни цѣни.

Отъ сжщата категория сж и нашитѣ тукъ шарлатани Т. Табаковъ и Цв. Караивановъ, които, догдѣто ги избержтъ циганитѣ, турцитѣ, гжсѣничаритѣ и градинаритѣ, на лѣво и на дѣсно осждахъ конверсионния заемъ на Начовича и Тенева, като съсипателенъ за България, а въ св. ограда на народното събрание дигахъ по двѣ рѣцѣ за приемането му.

Гдѣ е тукъ последователността въ дѣла и думи у тия извѣрци, които и днешенъ денъ, слѣдъ като заробихъ България на нѣколкото нѣмски банки и отказавъ нищожната помощ на гладущето население въ источната частъ на отечеството ни, иматъ безсрамие да се хвалѣтъ за спасители на отечеството си? Позоръ!

Тѣ не направихъ и това, въ което най много обвинявахъ бившитѣ народни прѣдставители Стояновъ и Михайловъ, че не говорили въ камарата. Ние питаеме обвинителитѣ на Стояновъ и Михайловъ да ни покажатъ рѣчитѣ на Т. Табаковъ, Цв. Караивановъ и Т. Щиркова по подобрѣние положението на страната изобщо, или на данъкоплатцитѣ въ частности. Ако тѣ сж обѣлили вжбъ да кажатъ поне двѣ думици, ние сме първитѣ, които ще имъ ржкоплѣшимъ, обаче, такива нѣматъ и неможатъ ни показа. Знаемъ, че Т. Табаковъ говори за своитѣ шайки и вината стовари другиму; Т. Щирковъ кава единъ пжтъ: »ама имаме свобод. . . .«, ами Цв. Караивановъ, обвинителя на Стояновъ и Михайловъ, и пехливанлъка на Щиркова пе имѣ? Какво да кажемъ за това тѣхно ораторство? Не оплюхъ ли се сами? Най послѣ, може ли да се прѣлполага доблестъ у лица, които за единъ депутатски мандатъ си продаватъ съвѣстѣта и убѣжденията?

Само едни такива безсѣвѣстни и низки твари, които нѣматъ срама, слѣдъ едни такива и некачествени несотѣтствия въ думи и дѣла, можатъ да гледатъ хората и да се надсмиватъ надъ влата участъ на всички, която тѣ сж вдигане на рѣцѣ наложихъ и на дѣцата ни.

Слѣдъ всичко това може ли да се прави сравнение между доблестѣта на първитѣ — Стояновъ и Михайловъ и прѣдателството на вторитѣ — Цв. Караивановъ и Т. Табаковъ?

Всѣко по нататѣшно сравнение е обидно: доблестѣта е присжща на лица патриоти и никога не може да се сравнява съ прѣдателството, присжше на лица низки, кални и безчестни.

За убога Щирковъ — бухалката, не заслужава да ееспомѣнава и името му. Той притежава всичкитѣ по горѣ епитети и безъ да се срами отъ нѣкого, горѣдѣе се, че ги прѣтижава!

Безименното окционерно дружество по постройката на желѣнопжтната линия Романъ — Шуменъ, което се обвинява напоследѣкъ въ взяткодavanje на министра Тенева, като че ли иска да докаже, че богатитѣ хора не можатъ да вирѣжтъ безъ нечестности, особено отъ какъ се виждна въ него италианица Безансаникъ, който,

отъ всичко се вижда, не е по малка пиявица отъ Виенскитѣ евреи. Както ни увѣряватъ, позорящитѣ това дружество дѣла биле изключително продуктъ на експлоататорската жадност на тоя господинъ, който почти съ сила сж е натрапилъ въ управителний съвѣтъ на дружеството. Като осѣтилъ, че печалбата отъ прѣдприятието е доста голѣма, за да може да я усигори, ако би било възможно цѣла за себе си и нѣколко свои другари, той интригувалъ по единъ недостоеенъ начинъ срѣщу ония членове-акционери, които сж осѣщали желанието му и сж се поставяли противъ него, до като най послѣ успѣ да отстрани по опаснитѣ за него изъ управителния съвѣтъ, въ когото заедно съ халосаното старче Златинъ иматъ сега хегемонията. Така сжщо съ подкупъ подставилъ агитатори изъ между членоветѣ—акционери, за да ги склони да му прѣпродаватъ акциитѣ си, та да може по този начинъ да добие рѣшающе влияние въ постановленията на дружеството, което той сигурно води къмъ нѣкоя изненада. Ние и внимание не бихме обърнали, ако до тукъ се простираше неговата недоброевѣстна дѣятелностъ като директоръ на казаното дружество. — Независимо отъ печалбата, която дружеството има отъ поземленната работа, особено баласта, който едѣва ли не е безъ пари поради близостѣта до строящата се линия; независимо отъ другитѣ печалби, за които, ако бждемъ прѣдизвикани, ще расправимъ не особено приятни подвизи, но господинъ Безансаникъ прави и единъ новъ видъ печалба съ отнѣмание свършената работа отъ подприемачитѣ въпрѣки всѣкакви договорни обвезателства. Така на подприемата Коста Матѣевъ, който имаше съ контрактъ частѣта отъ Плѣвенъ до Горна Орѣховица (а именно позата, баласта и нивелацията) Безансаникъ отнѣма прѣдприятието чрѣзъ сила, отказва да му заплати тридесетъ километра окончателно свършена работа, когато е условено да му се заплащатъ всѣки десетъ свършени километра, прѣдизвиква една еврейска шашарма чрѣзъ нѣкаква си глупаво обезпечение на доказателствата и най послѣ показва му вратата на сждилището. Нешастния Матѣевъ, който бѣше вложилъ всичкия си капиталъ въ това прѣдприятие и самъ отъ сутринъ до вечеръ работеше като робъ, сега трѣба да склопи ножицитѣ и се откаже отъ всичко, защото такъвъ грамаденъ процесъ иска равноски, които, опропастенъ, той не може да понесе. Въ тая грабителска афера една голѣма активна роль е игралъ нѣкой си Розаца, тоже италианецъ, за когото по долѣ ще расправимъ нѣщо. Тия постѣпки съ Матѣева Безансаникъ е извършилъ пакъ по съображение на незаконно и даже прѣстѣнно печаление, изключително за неговата лична полза. Матѣевъ е искавалъ на денъ около 1500 метра съ 200 души работници, а сега, когато полаганне позата, нивелацията и баласта се извършватъ по хазйственъ начинъ подъ надзора на Розаца, съ сжщото число работници се искаватъ при по добра ситуация на мѣстото едѣва ли 500 метра. Работата не само, че не надминава оная на Матѣева по качество, но и стои по долѣ. Отъ тая работа по единъ доста хитръ начинъ, за когото се обѣшаваме да расправимъ, ако ни се поиска, се искава една завидна печалба, която се истегля отъ Розаца и се дѣли съ негова господаръ. Разбира се, че тая печалба е на смѣтка на другитѣ акционери.

По нататѣкъ Безансаникъ, за да бжде сигуренъ въ изпълнение на плановетѣ си за скубеніе, е повѣрилъ не само по първитѣ чиновнически мѣста по постройката въ рѣцѣтъ на италианци, но и най послѣднитѣ мѣста, и ако би можалъ, би прогонилъ и проститѣ работници—българе. Но, господинъ Безансаникъ, не показвайте се толкова неблагодаренъ къмъ страната, която ви е отворила кесията си, за да грабите съ двѣ рѣцѣ и отъ която ще излѣзѣте съ милиони печалба! Най послѣ безсѣвѣстно е това толкова голѣмо протежироване на вашитѣ сънародници, на смѣтка на българскитѣ работници и членоветѣ—акционери на дружеството. Ако това би извършилъ нѣкой българинъ въ Италия, до сега да му е отнето не само прѣдприятието, но да е испъденъ и извѣнъ Италия. Пазете со отъ омразата къмъ иностранницитѣ, защото тя съвсѣмъ справедливо е нарастнала доста въ България, та не е невъзможно да избухне и ви отнесе съ бурята, която ще създаде!

По горѣ обѣсахме да кажемъ нѣщо и за Розаца, едно отъ главнитѣ орждия на Безансаника. Това е единъ човѣкъ безъ възпитание, полу-

грамотенъ, което сме готови да докажемъ съ документи, единъ простъ работникъ, безъ никакви тереотически познания по техниката, съ тлѣста заплата отъ 600 л. и словомъ: *шестогинъ лева грѣшни пари*. Чудно, какъ акционеритѣ не сж се варѣли у тоя полуцивилизованъ човѣкъ, а му плащатъ отгорѣ и 600 лева! За негова милостъ напомниме на г-на Безансаника да му внуши малко приличие и учтивостъ, защото сигуръ ще се намѣри нѣкой да му посочи и го отпрати по пжтъ за Италия прѣзъ София, за да може да вземе сбогомъ отъ своя чорбаджия.

Напоследѣкъ мислимъ, че съвсѣмъ нѣма да бжде неразумно, ако министерството на общ. сгради и съобщенията внуши на Безансаника, че като охранява своитѣ интереси, той е длъженъ да пази и ония на българитѣ, особено по чиновническитѣ мѣста и работническитѣ заплати. Това другадѣ би прѣдизвикало пролетариатски бунтъ, който би създакъ доста работа за колегата на министра по вътрѣшнитѣ дѣла и полицията. —

И в. „Бдитель“ пишеше. Пишеше той по единъ хитръ, дипломатически начинъ, хей, тѣй изъ далеко, че да не се договеди всѣки. „Съгласието“, каже той, е необходимото условие за прѣуспѣвание принципитѣ на либералната партия“, а пѣкъ Марко каже на Коста, хайде, да оставимъ какво му каже! Зеръ, тѣ иматъ толкова акълъ, та заслужиле да станѣтъ управници на цѣлъ окржгъ, та ний ще се намѣримъ сега по разумни да расправяме, какво казалъ той на Коста и какво му е отговорилъ Коста. Но че има Мартенски кочи дуетъ между слѣтитѣ, това е интересно и не трѣба да се прѣмине съ млчание.

Най напрѣдъ Виенското Шопче рѣче една приказка на адресъ на Радославова, която и Черно-морскитѣ хамали сж прѣстанали вече да употребляватъ. Това бѣше тъкмо, когато министерскитѣ крѣсла се заемаха. Сѣмето падна на тлѣста почва и роди толкова търне, което ще създаде доста трудъ на сѣяча, до като го очисти отъ пѣтитѣ си.

Пакъ наскоро около това врѣме старитѣ народно-либерали говорѣха въ унисонъ за нѣкакви си логои, като, че ли министритѣ сж коне, позивани да тѣглятъ фаетона на бай Цвѣтко съ мършавитѣ кранти.

Малко по подирѣ Садинския герой, като мислѣше, че вуйчо му е въскрѣсналъ, спусна се като бѣсенъ върху Радославова и като захвана отъ прадѣдата, спрѣ се чакъ на четвъртото поколение. Това бѣше партизански тактъ

Родшилда на Плѣвенскитѣ народно-либерали, именувемия Славовски, който гони цинцаритѣ, за да ги стигне, казваше на Хесапчиева, сега окол. началникъ, че билъ вагабонтинъ, а пѣкъ за радославиститѣ въ Плѣвенъ—че тѣ били една шепѣ, т. е. толкова малко, што Марко безъ капка вода ще ги глѣтне. Нешастни жабчета въ Марковъ тѣрбухъ!—По сѣтнѣ, за да благодари Хесапчиеву частно и на радославиститѣ изобщо, че заехъ нему и на другаритѣ му калѣча и циганитѣ, Ротшилъ—Славовски окачи всѣкому отъ тѣхъ медала на вагабонството. Това било необходимо трѣбование на финансовата политика на партията. *Sapienti sat!*

Отъ частнитѣ закачки борбата прѣмина въ обща атака. Спорѣтъ е за героитѣ или фактическитѣ виновници на славнитѣ Плѣвенски избори, които герои по простому се наричатъ *шайки*. Табаковъ слѣзъ като плака, за да бжде утвърденъ, сега усигуренъ и отъ парламентарна страна съ народното довѣрие, на идване отъ София, още отъ Вита запѣлъ на несполучлива ритма:

Ще истрѣбѣ това плѣме.

Тоя опозиционенъ елементъ,

Да не остане нито сѣме,

Ни единъ за нашия парламентъ.

Габровски, Топаловъ и С-іе падатъ въ екстазъ на гжрдитѣ на Табакова, старитѣ приятели на когото се подсмиватъ подъ мустакъ и шпннатъ: знаемъ си го ний, стара к ва е той! А отъ Шадравана се разнася ясенъ гласъ, който дума:

Не бързай, Стамболовски атъ,

Съ твоя чулъ съдранъ,

Като другитѣ не съмъ сакатъ,

Струвамъ си за капитанъ.

Тая прѣпѣвка не се харесала на слѣтитѣ; размжрдали се чувства, подали гласъ интереситѣ,

заръвало нараненото честолюбие и най-послѣ Топаловъ, като му мѣтналъ двѣ ока, израмжалъ публичну Хесапчиеву: „не си достоенъ да носишъ тая пашка; ти струвашъ повече за опашка, за това скоро ще ти я смѣкнемъ и другъ на твоѣ мѣсто ще домѣкнемъ“. Разбира се, положението на Хесапчиева не е било приятно, но кой го кара да се възмущава и слуша общественото мнѣние? Не знае ли той, че тия думи и изражающитѣ се съ тѣхъ понятия ги нѣма въ лексикона на Табаковъ и компания? Какво общо има съвѣстѣта съ партизанството?—Да, и ние признаваме, че го не бива за началникъ, защото не знае да троши лудитѣ повилнѣли глави, да смазва низкитѣ и безхарактерни партизани, които той вади иза калъта и прави голѣми хора, за да го хапнатъ...

Най-послѣ цигулара заскърцалъ на своята цигулка и запѣлъ на такъвъ гласъ, че мѣчно може да се разбере, »Ганчицата« или »Пайдущката« акомпанира. Воя му билъ, както казватъ, такъвъ отчаянъ и толкова подълъ, че скоро се очаквало да се искъсатъ всичкитѣ му жици.

На добръ часъ, господинъ Радославовъ! Твоитѣ слѣти съпартизани ти печелятъ тукъ по единъ чуденъ и страненъ начинъ привърженици. Остава само да имъ дадешъ и полицията въ рацѣтъ, та съ шайката заедно да ти прославятъ и по кюравитѣ кюшета. Кога ли, аджеба, ще почнешъ да познавашъ хората си?

МѢСТНИ НОВИНИ

— Чудесни връзки свързватъ нашитѣ сплотени правителствени. Ако не вѣрвате, ние ще ви дадемъ примѣри. Позавчера И. Топаловъ въ свѣрталището на Стамболиститѣ си е позволилъ да отпрати най-цинични думи по адресъ на управителя въ присѣдствението на нѣколко стамболисти, когото е парекълъ Гивендия. И ние се чудиме на търпѣнието на послѣднитѣ, които прѣгльгнали хапа мълчаливо когато други лица отъ опозицията, които никога не сж си позволявали и най-малката волностъ испитахъ на гърба си буйността на тая клика. Види се, че и послѣднитѣ трѣбва да сж се разочаровали отъ тактиката на цигуларчето.

— Кажете, че касметя на хората понѣкога не работи. Ако не бѣше така, то и нашъ Марко не щѣше да бѣде прѣдседателъ на врѣмешната п. комиссия. Ама хората били говорили, че Марко билъ глъталъ записи, че билъ прѣдприемачъ на градскитѣ касапници, че билъ подъ слѣдствие, като паличъ, за да напोकоти Ю. Дилчеву, че всичкитѣ юви, които п. комиссия продава, били отъ неговата чарда, че билъ черибашия на циганитѣ, съ които най-добрѣ се разбиралъ, че билъ осъденъ отъ п. комиссия, която той сега прѣдседателствува за 3500 лева и че дѣлото, което комиссията е завела, трѣбва да се апелира, поради залога и че той не щѣлъ да го апелира, защото частний му интересъ така изисквалъ какво отъ това? Марко си е Марко. Прѣмига, прѣмига и работата се свѣршва. Да си говори, кой каквото ще. Нашъ Марко отъ нищо не иска да знае. Какво му важи, че хората били говорили така или иначе за него. Нали има отгѣдъ да се взема? Да му бере грѣха, който го е назначилъ. Истина ли е че Марко е отъ най-честнитѣ?

— На запитванието на П. Бояджиски, съ която отказва, че е ставало митингъ, му съобщаваме, че митинга въ нашето село Блѣсничево се състоя на шосето и само той и нѣколкото негови аркадаши не смѣихъ да се явхъ. Ние не сме длѣжни да отваряме очитѣ на слѣпцитѣ, нъ за да изобличимъ тия шарлатане, съобщаваме имъ още единъ пжтъ, защото нѣмаме отъ кого да се плашимъ, когато всичкото население отъ нашето село е съ насъ.

И. Влаховъ

ИЗЪ ДОПИСКИТѢ НИ.

До Господина Редактора на в. „Плѣв. Гласъ“.

Господине Редакторе,

Молимъ да се запита чрѣзъ вѣстника Ви; истиненъ ли е слухътъ, прѣснатъ изъ селото ни, че прѣдседателя на либералната дружина и тричленната комиссия въ селото ни — Петко Денковъ на 18-й Май н. като ходилъ изъ мерата на селото ни, срѣцналъ жената на единъ сжщо нашъ съселеникъ и искалъ насил-

ственно да ѣхъ изнаснали, което и направилъ? Това е вѣрно и, понеже има свидѣтели, е съобщено на г-на прокурора, но разслѣдваніе отъ негова страна нѣма още, неизвѣстно запо.

с. Крушовица

29/VI 99 година.

Отъ нѣколко селяне

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБНИТѢ ПРИСТАВИ.

№ 10499

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующий недвижимъ имоти нааходящи се въ Кацамуновото землище, а именно:

1) Ливада „Ливадитѣ“ 4 декара 7 ара оцѣнена за 37 лева;

2) Нива „Канарника“ 13 декара 2 ара оцѣнена 92 лева;

3) Нива „Припѣка“ 8 декара 2 ара оцѣнена за 57 лева;

4) Нива „Лжката“ 7 декара и 1 аръ оцѣнена за 50 лева;

Горний имотъ приндѣлжи на Найдѣвъ Първановъ отъ с. Кацамуница не е заложенъ продава се по висканіето на Симеонъ Кировъ отъ с. село за 200 л. лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 5663 на Плѣвентский окол. мировий сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 13 Юлий 1899 год.

Дѣло № 1053 / 97 год.

1—2 Сѣдеб. Приставъ: Хр. Ив. Мускуровъ

№ 10498

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующий недвижимъ имоти нааходящи се въ Кацамуновото землище а именно:

1) Нива „Сѣнокость“ 11 декара 8 1/2 ара оцѣн. за 118 лева;

2) Нива „Сѣнокость“ 20 декара 2 ара оцѣн. за 200 лева.

Горний имотъ приндѣлжи на Петръ Ценовъ отъ с. Кацамуница не е заложенъ продава се по висканіето на Еремия Симеоновъ отъ с. село за 280 л. лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 5296 на Плѣвентский окол. мировий сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначал. цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 13 Юлий 1899 год.

Дѣло № 969 / 98 год.

1—2 Сѣдеб. приставъ: Хр. Ив. Мускуровъ

№ 10496

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующия недвижимъ имотъ нааходящ се въ Орѣховското землище а именно:

1) Копторъ „Цитавската Махла“, дворъ около 2 декара оцѣненъ 40 лева.

Горния имотъ принадлежи на Тота Христова отъ с. Орѣховица не е заложенъ продава се по висканіето на Н. Христовъ отъ с. Орѣховица за 93 л. лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 5287 на Плѣвентский Околийски мировий сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначал. оцѣнка.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 13 Юлий 1899 год.

Дѣло № 909 / 98 год.

1—2 Сѣдеб. приставъ: Ив. Хр. Мускуровъ

№ 7764

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующий недвижимъ имотъ нааходящ се въ Дисевинското землище, а именно:

1) Къша съ сиванъ въ с. Дисѣвица направена отъ керепичъ и др. материалъ покрита съ слама и дворъ 2 1/2 декара оцѣн. за 60 лева;

2) Нива „На Моста“ 5 декара 5 ара оцѣн. за 22 лева;

3) Градина съ вѣрбакъ мѣстностъ „Вита“ 5 ара оцѣн. за 2 лева

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Никола Пешовъ отъ с. Дисѣвица и е поржчителствувалъ съ тѣхъ за Н. Гешовъ продаватъ се по висканіето на Тодоръ К. Михаловъ отъ гр. Плѣвентъ за 280 л. лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 4053 на Плѣвентский околийски мировий сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 20 Май 1899 год.

Дѣло № 689 / 98 год.

1—2 Сѣдеб. приставъ: Хр. Ив. Мускуровъ

№ 6160

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти нааходящи се въ Одрѣнското землище а именно:

1) Нива въ мѣстността „Бариче“ отъ 6 декара и 9 ара оцѣнена 21 л.;

2) Нива въ мѣстн. „Кѣмъ Пожара“ отъ 8 декара и 7 ара оцѣнена 27 лева;

3) Нива въ мѣстн. „Кѣмъ Пожара“ отъ 10 декара и 3 ара оцѣн. 32 л.;

4) Ливада въ мѣстн. „Подъ Село“ отъ 1

декаръ и 7 ара оцѣн. 10 л.; 5) Нива въ мѣстн. „Подъ Село“ отъ 4 декара 7 ара оцѣнена 15 л.; 6) Нива въ мѣстн. „Цѣленитъ“ отъ 4 дек. 6 ара оцѣнена 15 лева;

7) Нива въ мѣстн. „Цѣленитъ“ отъ 10 декара и 10 ара оцѣн. 33 лева;

8) Ливада въ мѣстн. „Шоварна“ отъ 2 декара и 8 ара оцѣн. 15 лева;

9) Нива въ мѣстн. „Обора“ отъ 7 дек. и 2 ара оцѣн. 24 лева;

10) Нива въ мѣстн. „Обора“ отъ 5 дек. 3 ара оцѣн. 18 лева;

11) Нива въ мѣстн. „Гор. Шаварна“ отъ 11 декара 2 ара оцѣн. 34 лева;

12) Нива въ мѣстн. „Гор. Шаварна“ отъ 11 дек. 4 ара оцѣн. 35 л.;

13) Нива въ мѣстн. „Старите лозя“ 6 декара 9 ара оцѣн. 21 лева;

14) Лозе въ мѣстн. „Шаварна“ отъ 2 дек. оцѣн. 12 лева;

15) Гръстелникъ въ мѣстн. „Подъ Село“ отъ 8 ара оцѣн. 4 лева;

16) Бостанъ въ мѣстн. „Шаварна“ отъ 5 ара оцѣн. 4 лева;

17) Гръстелникъ въ мѣстн. „Горна Шаварна“ отъ 6 ара оцѣн. 4 лева и

18) Дѣв къши въ село Одрѣне покрита съ прѣстъ и кермиди съ дворъ около 6 декара оцѣн. 100 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Петко Бичовъ отъ с. Одрѣне не е заложенъ продава се по висканіето на Димитръ Г. Маринчовъ отъ гр. Свищовъ за 520 лева лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 4914 на Плѣв. Окол. Миров. Сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 7 Юлий 1899 год.

Дѣло № 378 / 93 г.

2—2 Сѣдеб. приставъ: М. Сливковъ

№ 6159

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстния вѣстникъ“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти нааходящи се въ Радиенското землище а именно:

1) Една нива 5 декара 8 ара мѣстн. „Подъ Каменский Пжтъ“ оцѣн. 18 лева;

2) Нива 5 декара 7 ара мѣстн. „Долин Трапъ“ оцѣн. 18 л.;

3) Нива 11 декара 5 ара мѣстн. „Каменский Пжтъ“ оцѣн. 36 л.;

4) Нива 12 дек. 5 ара мѣстн. „Камен. Пжтъ“ оцѣн. 39 лева;

5) Нива 7 декара 8 ара мѣстн. „Камен. Пжтъ“ оцѣн. 24 л.;

6) Нива 3 дек. 6 ара мѣстн. „Камен. Пжтъ“ оц. 12 л.;

7) Нива 9 дек. мѣстн. „Камен. Пжтъ“ оцѣн. 27 лева;

8) Нива 12 дек мѣстн. „Лѣвч. Пжтъ“ оцѣн. 36 лева;

9) Нива 12 декара 7 ара мѣстн. „Лѣвч. Пжтъ“ оцѣн. 39 лева;

10) Нива единъ декаръ 1 аръ мѣстн. „Дживизли Чукуръ“ оцѣн. 30 л.;

11) Ливада 2 дек. мѣстн. „Край Осѣма“ оцѣн. 8 л.;

12) Ливада 9 ара мѣстн. „Въ Гората“ оцѣн. 4 л.;

13) Бранище 1 дек. мѣстн. „Въ Гората“ оцѣн. 4 лева;

14) Лозе 1 декаръ и 3 ара мѣстн. „Карталь Байръ“ оцѣн. 5 лева;

15) Лозе 9 ара мѣстн. „Долнитѣ Лозя“ оцѣн. 5 лева;

16) Къша построена отъ керпичъ и дървенъ материалъ покрита съ керемиди съ три отдѣления съ дворъ около 5 декара въ двора два хамбара „въ долната махла“ оцѣнена 100 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Христо Митовъ отъ с. Радиенецъ не заложенъ продава се по висканіето на Георги Данчовъ отъ гр. Плѣвентъ за 570 л. лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 5480 на Плѣвентский Окол. Мир. Сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първонач. цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 7 Юлий 1899 г.

Дѣло № 718 / 98 год.

2—2 Сѣдеб. приставъ: М. Сливковъ

№ 10295

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстния вѣстникъ“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти нааходящи се въ Гор. Митрополия а именно:

1) Ливада „Боевъ Гиранъ“ 31 дек. 8 ара, оцѣн. 124 лева;

2) Нива „Камарчовъ Долъ“ 29 декара оцѣн. 58 лева;

3) Нива „Равнището“ 20 дек. оцѣн. 54 лева;

4) Нива „Равнището“ 20 декара оцѣнена 40 лева;

5) Нива „Лозята“ 33 декара 3 ара оцѣн. 67 лева;

6) Нива „Прогоня“ 19 декара оцѣнена 38 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Петко Панковъ отъ Г. Митрополия не сж заложенъ продаватъ се по висканіето на Никола Т. Върбенковъ отъ г. Плѣвентъ за 240 л. лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 743 на П Плѣвентский Мирови Сѣдия

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 8-й Юлий 1899 год.

Дѣло № 27/99 год.

2—2 Сѣдеб. Приставъ: Хр. Ив. Мускуровъ

№ 6161

Извѣстявамъ, че 31 день отъ денѣтъ на послѣдното двукратно публикуване настоящето въ „мѣстний вѣстникъ“ ще се продава на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плѣвентъ слѣдующитѣ недвижими имоти нааходящи се въ Одрѣнското землище, а именно:

1) Една нива въ мѣстността „Бозалъка“ „Подъ Село“ отъ 8 декара оцѣнено 24 лева.

Горния имотъ принадлежи на Бр. Ангелъ Пейчови отъ с. Одрѣне не заложенъ продава се по висканіето на Димитръ Т. Мурдаровъ отъ гр. Свищовъ за 573 лева лихвитъ и разноситѣ по изпълнителния листъ № 199 на Плѣвентский Окол. Мир. Сѣдия.

Наддаванието ще почне отъ първоначалната цѣна.

Разглежданието книжата и наддаванието може да става всѣки присѣдственъ день въ канцеларията ми.

гр. Плѣвентъ, 7 Юлий 1899 год.

Дѣло № 488 / 96 год.

2—2 Сѣдеб. приставъ: М. Сливковъ

Скоро-печатница на Димитровъ С-ѣ Игнатевъ — Плѣвентъ